

Тръгнала мома да се жени

Решила една мома да се жени.

Дълго мислила тя какъв мъж да си избере и като не могла да намисли, тръгнала да направи избора си далеч от село.

Взела от майка си благословия, прекръстила се и поела изъ прашния друмъ.

По пътя си срѣщнала на вранъ конь, едъръ и красивъ момъкъ. Като я видѣлъ, момъкътъ скочилъ отъ седлото, оставилъ коня си да пасе въ ливадитѣ, а той седналъ до момата.

А тя си рекла на ума:

— Хубавъ момъкъ. Дали ще ме вземе?

Дълго си приказвали момъкътъ и момата.

Въ това време по пътя се задала стара и окжсана просякиня. Тя протѣгнала ръка на момъка за милостиня. Като я видѣлъ дрипава и окжсана, момъкътъ скочилъ, наругалъ я и я изпждилъ. Момата се изплашила и рекла на себе си:

— Хубавъ момъкъ, ама лошъ. И мене така ще ругае!

Станала момата и си тръгнала.

Вървѣла, вървѣла, най-после стигнала до една чешма. Предъ чешмата стоялъ другъ момъкъ.

Спрѣла се момата и заприказвала. Но сърдцето ѝ не трепнало отъ радостъ. Момъкътъ не билъ така хубавъ като първия.

— Кжде е онзи! — рекла тя на себе си, — хубавъ, строенъ като топола, а очитѣ му бистри, като планински ручей!

Дълго стояла момата, гледала го, разглеждала го и си мислѣла, дали да го вземе.

И си думала:

— Онзи бѣше хубавъ, ама лошъ. Ами този?

Въ това време изъ пътя се задалъ единъ старъ слѣпецъ. Той бавно крачѣлъ изъ пътя и се подпиралъ на малка дрѣнова тояжка.

Като го видѣлъ, момъкътъ станалъ отъ мѣстото си, затекълъ се къмъ слѣпеца и му помогналъ да седне край чешмата. Следъ това извадилъ отъ торбата си хлѣбъ и сирене, нахранилъ го и го изпратилъ до края на пътя къмъ селото.

Като видѣла всичко това момата пакъ си рекла:

— Не е хубавъ, ама е добъръ. Дали да го взема?

Мислила момата, мислила, но не могла да се реши. Нѣмало и кой да ѝ даде съветъ, дали хубавия или добрия да вземе.

Скочила тя тогава! затекла се по пътя, и настигнала слѣпеца.